

Sygn. akt II Ka 145/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Krośnie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Wiesław Ruszala

Protokolant: st. sekr. sądowy Renata Walczak-Wójcik

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Okręgowej w (...)- A. G.**

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2020 r.

sprawy **J. N. (N.)** syna E. i G.,
ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 284 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w (...), Zamiejscowego Wydziału VI Karnego z/s w U. z dnia 28 stycznia 2020 roku,
sygn. akt VI K 205/18

I. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. B. – Kancelaria Adwokacka w L., kwotę 516,60 zł /pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy/, obejmującą podatek VAT, tytułem nieuiszczonego wynagrodzenia obrony oskarżonego z urzędu za postępowanie odwoławcze,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata E. N. – Kancelaria Adwokacka w L., kwotę 516,60 zł /pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy/, obejmującą podatek VAT, tytułem nieuiszczonego wynagrodzenia pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej subsydiarnej za postępowanie odwoławcze,

IV. zwalnia oskarżonego J. N. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 145/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. **CZĘŚĆ WSTĘPNA**

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. **Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. **Wnioski**

#	uchylenie	#	zmiana

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.		Nie dotyczy		
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.		Nie dotyczy		

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
		Nie dotyczy

1.1.6. Dowody niewuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach niewuwzględnienia dowodu
		Nie dotyczy

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Zarzut obraży przepisów prawa materialnego, tj. art. 30 k.k. poprzez jego niezastosowanie, skutkujące brakiem uznania, iż oskarżony dopuścił się czynu zabronionego w usprawiedliwionej nieświadomości jego bezprawności, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika wystąpienie przesłanek świadczących o działaniu oskarżonego w warunkach określonych w przedmiotowej regulacji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Stawiany zarzut naruszenia prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.), tj. art. 30 k.k. poprzez jego błędne niezastosowanie - przy jednoczesnym kwestionowaniu ustaleń faktycznych Sądu		

Orzekającego (art. 438 pkt 3 k.p.k.) - dotknięty jest błędem logicznym. Nie sposób bowiem skutecznie podważać przepisów prawa materialnego na podstawie ustaleń faktycznych, które jednocześnie również są podważane. W takiej sytuacji podstawą apelacji może być wyłącznie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, tj. art. 438 pkt 3 k.p.k.

Zarzut obrazy prawa materialnego ma bowiem rację bytu wyłącznie wówczas, gdy odwołujący się nie kwestionuje treści poczynionych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych. Naruszenie tego prawa polega mianowicie na jego wadliwym zastosowaniu (lub niezastosowaniu) w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych.

W każdej innej sytuacji zarzut obrazy prawa materialnego musi być oceniany jako przedwczesny i może pozostać poza granicami rozpoznania (Kodeks postępowania karnego – Komentarz P. Hofmański, E. Sadzik i K. Zgryzek, Wydawnictwo C. H. Beck – Warszawa 2004 - tom II str. 603 – 604 teza 3, także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 1974 r., sygn. akt V KR 212/74).

3.2.

Zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 4, 5, 7, oraz art. 424 § 1 i § 3 k.p.k. poprzez:

- brak obiektywizmu w ocenie dowodów zgromadzonych w toku przeprowadzonego postępowania,

- dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów wskazanych

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

	jako podstawy przypisanego oskarżonemu sprawstwa w dokonaniu zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa, w szczególności zaś dotyczącą uznania wiarygodności i wartości dowodowej zeznań pokrzywdzonej A. N. oraz świadków K. N., - oparcie orzeczenia na selektywnie dobranym materiale dowodowym, w szczególności pominięcie w spektrum oceny dowodów istotnych fragmentów z zeznań oskarżonego i świadka I. S.; - nieuprawnione, sprzeczne z zasadą "in dubio pro reo" rozstrzygnięcie występujących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i naruszenie w związku z tym zasady domniemania niewinności.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Przeprowadzona w sprawie ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd Orzekający, nie narusza granic swobodnej oceny, a także nie zawiera błędów logicznych lub faktycznych oraz nie jest sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego, a tym samym spełnia wymogi zasady swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k., pozostając pod jej ochroną. Odtwarzając przebieg zdarzeń, Sąd ten oparł się na dowodach, którym w sposób uprawniony przyznał walor wiarygodności. Właśnie takie dowody, uznane za wiarygodne, legły u podstaw ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie, co jest oczywiste i w żaden sposób nie narusza zasady obiektywizmu z art. 4 k.p.k.		

Ocena ta, która doprowadziła Sąd I instancji do przypisania oskarżonemu sprawstwa przestępstwa z art. 284 § 2 k.k., tj. przywłaszczenia środków pieniężnych pochodzących ze sprzedaży pojazdu stanowiącego współwłasność małżeńską, nie rozliczając się z pokrzywdzoną A. N., pomimo nie przyznania się oskarżonego do zarzutu, oparta jest na logicznym rozumowaniu i znajduje odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Przede wszystkim należy podkreślić, iż oskarżony doskonale wiedział, iż pojazd specjalistyczny do prac wiertniczych marki K. (...) nr rej. (...) nabyty w(...)r. stanowił składnik majątku wspólnego małżonków. Taki też wpis znajdował się bowiem w dowodzie rejestracyjnym. Zgodnie z zeznaniami świadka I. S., który nabył ww. pojazd, złożonymi w toku dochodzenia w sprawie (k. 44-45 z akt sprawy), oskarżony oświadczył, iż jest współwłaścicielem tego pojazdu, a drugi współwłaściciel nie musi być obecny podczas transakcji sprzedaży.

Oskarżony zdawał sobie także sprawę, iż nie jest uprawniony do samodzielnego rozporządzenia ww. pojazdem, pomimo tego – nie informując żony, będącej drugim współwłaścicielem pojazdu – dokonał jego zbycia, przywłaszczając uzyskane ze sprzedaży środki pieniężne.

W pełni zasadnie Sąd Orzekający nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, twierdzącego że żona jego wiedziała, że chciał on zbyć ten pojazd, na co należała. Informację, o rzekomej wiedzy żony o sprzedaży pojazdu oskarżony

przekazał nabywcy I. S., jednak, jak wynika z zeznań A. N., potwierdzonych treścią smsa, o sprzedaży pojazdu dowiedziała się na rozprawie rozwodowej w dniu (...). Zabiegając o ustalenie miejsca położenia maszyny, w celu zabezpieczenia roszczenia o świadczenia alimentacyjne, smsm z dnia (...) zwróciła się ona do oskarżonego o wskazanie miejsca położenia maszyny.

Wg zeznań świadka A. A., rozliczającej działalność gospodarczą prowadzoną przez oskarżonego, A. N. wyraziła zgodę na użyczenie pojazdu objętego majątkiem wspólnym do firmy.

W tym stanie rzeczy zarzut błędnej oceny dowodów stanowi jedynie bezzasadną polemikę z dokonaną przez Sąd oceną materiału dowodowego.

Odnosząc się do zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., tj. zasady rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego (in dubio pro reo), to pomijając fakt, że zarzuty obraży art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają charakter rozłączny, gdyż „nie dające się usunąć wątpliwości mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów” (tak SN w wyroku z dnia 10 października 2013 r. sygn. akt V KK 119/13), stwierdzić zwłaszcza należy, że w judykaturze ugruntowany jest pogląd, że nie można zasadnie stawiać zarzutu obraży art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc wątpliwości strony

co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa.

Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz *in dubio pro reo*, nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W wypadku zatem, gdy pewne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów czy też np. dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady *in dubio pro reo*.

Dokonanie ustaleń faktycznych zależnych od dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego lub zeznaniom świadków, nie stanowi naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., a ewentualne zastrzeżenia odnośnie wiarygodności ww. dowodów, rozstrzygane winny być poprzez przyzmat sędziowskiej swobody ocen określonej w art. 7 k.p.k. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 grudnia 2006 r., II KK 85/06, Lex nr 322867; postanowienie Sądu Najwyższego z 20 września 2006 r., II KK 327/05, Lex nr 202147; postanowienie Sądu Najwyższego z 2 lutego 2004 r., V KKN 207/03, OSNwSK 2004/1/238, czy też Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 listopada 2006 r. sygn. akt II AKa 339/06, KZS 2007/1/70).

W niniejszej sprawie, w zakresie przypisanego oskarżonemu J. N. przestępstwa przywłaszczenia

pojazdu wchodzącego w skład majątku wspólnego oskarżonego i A. N., brak jest wątpliwości w rozumieniu ww. przepisu, które nie dały się Sądowi usunąć. Sąd Orzekający w uzasadnieniu wyroku w sposób kategoriyczny i jednoznaczny ustalił sprawstwo oskarżonego ww. przestępstwa, nie okazując w tym zakresie najmniejszych wątpliwości.		
3.3.	Zarzut obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 § 1 i 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 170 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez uznanie, że przeprowadzone dowody są wystarczające, wyczerpujące oraz w zakresie w jakim obciążają oskarżonego są spójne i logiczne, pomimo kwestionowania przez oskarżonego sprawstwa zarzucanego mu czynu i braku potwierdzenia chociażby przez biegłego z zakresu rachunkowości w jaki sposób winna być przeprowadzona sprzedaż tego rodzaju ruchomości, skoro omawiany pojazd znajdował się w ewidencji środków trwałych działalności gospodarczej prowadzonej przez oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Bezzasadnie obrońca oskarżonego kwestionuje sprawstwo oskarżonego, ustalone przez Sąd Orzekający w oparciu o dowody, którym prawidłowo Sąd ten przyznał walor wiarygodności, pomimo nie		

przyznania się przez oskarżonego do zarzutu. Wprowadzenie pojazdu do firmy oskarżonego nie powoduje zmian w jego prawie własności/. współwłasności. Pojazd ten nadal stanowił element majątku wspólnego oskarżonego i jego ówczesnej żony A. N.. W tej sytuacji chybione jest stanowisko obrońcy oskarżonego o potrzebie dopuszczenia dowodu biegłego z zakresu rachunkowości w celu ustalenia sposobu sprzedaży pojazdu znajdującego się w ewidencji środków trwałych działalności gospodarczej prowadzonej przez oskarżonego.		
3.4.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, mający na nie istotny wpływ, a wyrażający się w uznaniu, iż zgromadzony materiał dowodowy dostarczył podstaw do przypisania oskarżonemu J. N. sprawstwa czynu opisanego w akcie oskarżenia, podczas gdy prawidłowa i wnikliwa analiza wyników przeprowadzonego postępowania wskazuje na brak niebudzących wątpliwości dowodów potwierdzających popełnienie przez niego zarzucanego mu przestępstwa.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut jest całkowicie nieuzasadniony. Nie budzi wątpliwości, iż oskarżony świadomy był o objęciu ww. pojazdu majątkiem wspólnym, co wynika choćby z treści dowodu rejestracyjnego, jak i jego zapewnień nabywcy, iż obecność drugiego współwłaściciela pojazdu i jego		

akceptacja sprzedaży, nie jest wymagana. Oskarżony wiedział także, iż A. N. nie wyraziła zgody na sprzedaż tego pojazdu, co z kolei wynika z treści smsa, jak i zeznań A. N., czy też A. A.. W tej sytuacji sugestia obrońcy oskarżonego, jakoby oskarżony, sprzedając pojazd objęty majątkiem dorobkowym, miał działać w ramach nieświadomości bezprawności z art. 30 k.k., jest nieuprawniona.		
3.5.	Zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz okres 2 lat próby - wyrażającą się, przy założeniu hipotetycznej słuszności ustaleń Sądu I instancji do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego J. N. czynu, w jej nadmiernej i nieuzasadnionej surowości, całkowicie nieadekwatnej do dokonanych przez Sąd ustaleń w zakresie istotnych dla wymiaru kary przedmiotowo-podmiotowych okoliczności sprawy, a w szczególności faktu braku uprzedniej karalności - w korelacji do okoliczności sprawy i osoby sprawcy - względami prewencji ogólnej i szczególnej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut jest nieuprawniony. Sąd Orzekający wymierzył oskarżonemu za popełnione przestępstwo przywłaszczenia środków pieniężnych pochodzących ze sprzedaży pojazdu objętego		

majątkiem wspólnym karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres 2 lat próby.

Kształtując wymiar tej kary Sąd uwzględnił zarówno okoliczności łagodzące w sprawie w postaci dotychczasowej niekaralności oskarżonego, jak i okoliczności obciążające w postaci działania oskarżonego pod wpływem wysoce nagannych pobudek, w ramach rewanżu i na złość, za żądanie zaspokojenia potrzeb rodziny i łożenia na jej utrzymanie.

Orzeczona zatem kara, uwzględniająca powyższe okoliczności, jest karą – wbrew zarzutowi obrońcy oskarżonego – w pełni adekwatna do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości jego czynu, jak również spełnia warunki prewencji generalnej i indywidualnej. Kara ta spełnia zatem wymogi dyspozycji z art. 53 k.k., tym bardziej, że jej wykonanie zostało warunkowo zawieszane na okres 2 lat próby.

Podzielając wypracowane w doktrynie i orzecznictwie poglądy należy stwierdzić, że rażąca niewspółmierność wymierzonej kary zachodzi, gdy nie uwzględnia ona należycie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego oddziaływania z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 1974r. sygn. akt V KRN 60/74).

Wniosek

1) Wniosek apelacyjny obrońcy oskarżonego o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. 2) wniosek o wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszego rodzaju; 3) wniosek o uchylenie punktu IV wyroku i nie zasądzanie na rzecz A. N. kwoty określonej jako naprawienie szkody na rzecz wymienionej, która winna być rozliczona ewentualnie w toku podziału majątku wspólnego pomiędzy stronami alternatywnie, zaś kwota ta winna być co najmniej pomniejszona o kwotę podatku VAT, która została odprowadzona przez oskarżonego do organów podatkowych w całości od uzyskanej kwoty sprzedaży; 4) o zmianę pkt V wyroku, gdyż A. N. była reprezentowana w toku postępowania przez profesjonalnego pełnomocnika i brak było podstaw do jej obecności na każdym terminie rozprawy i z tych też względów brak jest zasadności do przyznania na jej rzecz wskazanej w wymienionym punkcie wyroku kwoty pieniężnej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Odnośnie wniosku nr 1) Wniosek ten jest bezzasadny. Przeprowadzone w sprawie postępowanie potwierdziło zasadność postawionego oskarżonemu zarzutu popełnienia		

przestępstw z art. 284 § 1 k.k., co pozwoliło na przypisanie oskarżonemu sprawstwa i winy ww. przestępstwa. Sąd Odwoławczy podziela prawidłowość ustaleń Sądu Orzekającego, zatem uniewinnienie oskarżonego nie jest możliwe.

Brak jest podstaw również do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Dotychczas przeprowadzone postępowanie nie wymaga uzupełnienia, a dokonana ocena dowodów nie wymaga korekty.

Oдноśnie wniosku nr 2)

Także ten wniosek, w sytuacji gdy wymierzona oskarżonemu kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat, nie jest karą niewspółmierną, a tym bardziej rażąco surową, brak jest podstaw do wymierzenia oskarżonemu kary łagodniejszego rodzaju.

Oдноśnie wniosku nr 3).

Wniosek ten jest bezzasadny. Prawidłowo bowiem Sąd Orzekający, opierając się w tym zakresie na treści faktury sprzedaży pojazdu, określił jego wartość na kwotę 49.200 zł, a nakładając na oskarżonego obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonej A. N., określił jej wysokość na kwotę 24.600 zł.

Bez znaczenia, dla potrzeb ustalenia wysokości szkody w niniejszym postępowaniu karnym, jest ewentualne uiszczenie przez oskarżonego podatku VAT i innych danin publicznych, związanych ze sprzedażą pojazdu. Podkreślić bowiem należy, iż wartość składnika majątkowego w postaci samochodu w postępowaniu cywilnym będzie

ustalana ponownie. Sąd cywilny nie będzie bowiem związany wysokością ustalonej szkody w niniejszym postępowaniu i będzie on określał wartość składników majątku wspólnego z uwzględnieniem poczynionych przez oskarżonego wydatków mających związek ze sprzedażą pojazdu.

Odnośnie wniosku nr 4)

Wniosek jest bezzasadny. A. N., jako strona niniejszego postępowania (oskarżycielka subsydiarna) uprawniona była do obecności na każdym terminie rozprawy, niezależnie od tego, że miała ona profesjonalnego pełnomocnika. W sytuacji gdy oskarżony J. N. uznany został za winnego zarzucanego mu przestępstwa, a więc przegrał on proces karny, sąd zobowiązany był, na podstawie art. 627 k.p.k., zasądzić od oskarżonego wydatki na rzecz oskarżyciela subsydiarnego. Takimi wydatkami były zaś koszty jego stawiennictwa na rozprawach w łącznej wysokości 335,50 zł

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	Nie dotyczy
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Nie dotyczy	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zaskarżony wyrok utrzymany został w całości w mocy.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wyrok należało uznać za słuszny i trafny. Ocena dowodów została dokonana przez Sąd pierwszej instancji zgodnie z zasadami wiedzy logiki i doświadczenia życiowego. Sąd uwzględnił całokształt okoliczności zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego, a uzasadnienie logicznie przekonuje do zajętego stanowiska oraz do poszczególnych rozstrzygnięć. Apelacja obrońcy oskarżonego stanowi subiektywną polemikę z trafnym wyrokiem		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Nie dotyczy		
Zwięźle o powodach zmiany		

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia	
Nie dotyczy	
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia # art. 437 § 2 k.p.k. postępowania
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
Nie dotyczy	
5.3.1.4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
Nie dotyczy	
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
Nie dotyczy	
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. Dz. U. 2019 r.,

	poz. 18) Sąd Odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. B. kwotę 516,60 zł, obejmującą podatek VAT, tytułem nieuiszczonego wynagrodzenia obrońcy oskarżonego z urzędu za postępowanie odwoławcze.
III	Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 oraz ust. 7 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tj. Dz. U. 2019 r., poz. 18) Sąd Odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. N. kwotę 516,60 zł, obejmującą podatek VAT, tytułem nieuiszczonego wynagrodzenia pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej subsydiarnej za postępowanie odwoławcze.
IV	Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Odwoławczy zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za drugą instancję, obciążając wydatkami postępowania odwoławczego Skarb Państwa, albowiem uiszczenie tych kosztów przez oskarżonego byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Oskarżony J. N. jest bowiem osobą niepełnosprawną, pozostaje na rencie inwalidzkiej, korzysta z pomocy społecznej.

7. PODPIS